

Őrangyalom halála

Lovaglunk e maradék tájon,
ha nem nyerünk,
s nyergünk üres,
szívünk rühes,
tevegelünk.

Szeretet, bosszú, mindegy – fájjon.
Vagy zuhanunk fekélylő éjbe;
nyers kátránypapírból a bőre.
Szurokvadász pók ránt le mélybe,
sötétség kitanult dublóre.

Sivatag: olajkent homokóra,
a szél port morzsol, nem tud róla,
nem segít, hogy hány az óra.
Idő nincs, csak szélcsatorna.
De mindent elbír a dromedár,
érzi, porladt testünk hova száll;
vándordalnok, én is vezeklek,
mint, akit úznek, úgy tevegleg.
Nyom nem marad, csak vak szemhatár.

Felhő-cafatokra tépett ég,
nincs más, csak alant, vagy felettébb.
Kondenzcsík karistolta szemed,
rajta hangya is által mehet,
nem látsz vele, börtönzi jég,
jó majd gyöngye tél, és szétreped.
Kérdelek, megszállott trombitás,
holt szemben, miért e rianás,
ez volna a langy-remény jele:
enged Isten-háta hidege?

Szántás-barna csuhában kúszom,
mag és menny talán megfogán,
tabu azt kikaparni onnan;
túl, sok megszarolt-létű túszon
kevés volt vérpocsékló roham,
fölégetett falu, bús üszög?
Utánam! – vezényszó dübörög,
viszhangozza szív, s valaki lőtt...

Fölbuknak az elszántan elsők,
szívütemükből a dobverők
kinémulnak, pergőtűz veret,
fogy a Föld, mint a Hold s a sereg;
szuronnal lemetszett hímtagok
venyigeszőnyegén roskadok,
most minden halál itt lett enyém.

Nincs szomorúbb, mint az az ország,
mely elhagyatott, mint kutyaól,
s kikopott belőle a jószág:
elnyűtt visszhang, mi visszacsahol;
zászlókból kitaposták a vért,
meggyalázták a szüzi fehért,
maradt ábránd-maszatos a zöld:
lesz még tavasz, mit degeszre tölt?
Nem feledjük a Szemet szemért,
ótestamentumi tan elért,
némely buzgóktól megtanultuk,
kik Istentől lopták a múltjuk.

Kék sárteke Föld, történelem-
tágasra szűkített mord való,
zordonan is szép hiedelem,
eltévedt jószág üget velem,
szó, szándék, mi gyomrából való,
nékem nem ajándék, veszedelem;
ha a tartalmát kiengedem,
(a csel hősi, bár alávaló);
nem fegyverek győznek, trágyaszag,
s az emlékezet, mely ásatag,
az életre buzdítva fut tova
a Szent Mihály gyepplőtelen lova.
Gyászhuszárok, ti mindnyájan itt
a pántlikás ösztön mit gyanít?
Magyarország, már megint hova?
Továbbra is ide, vagy oda.

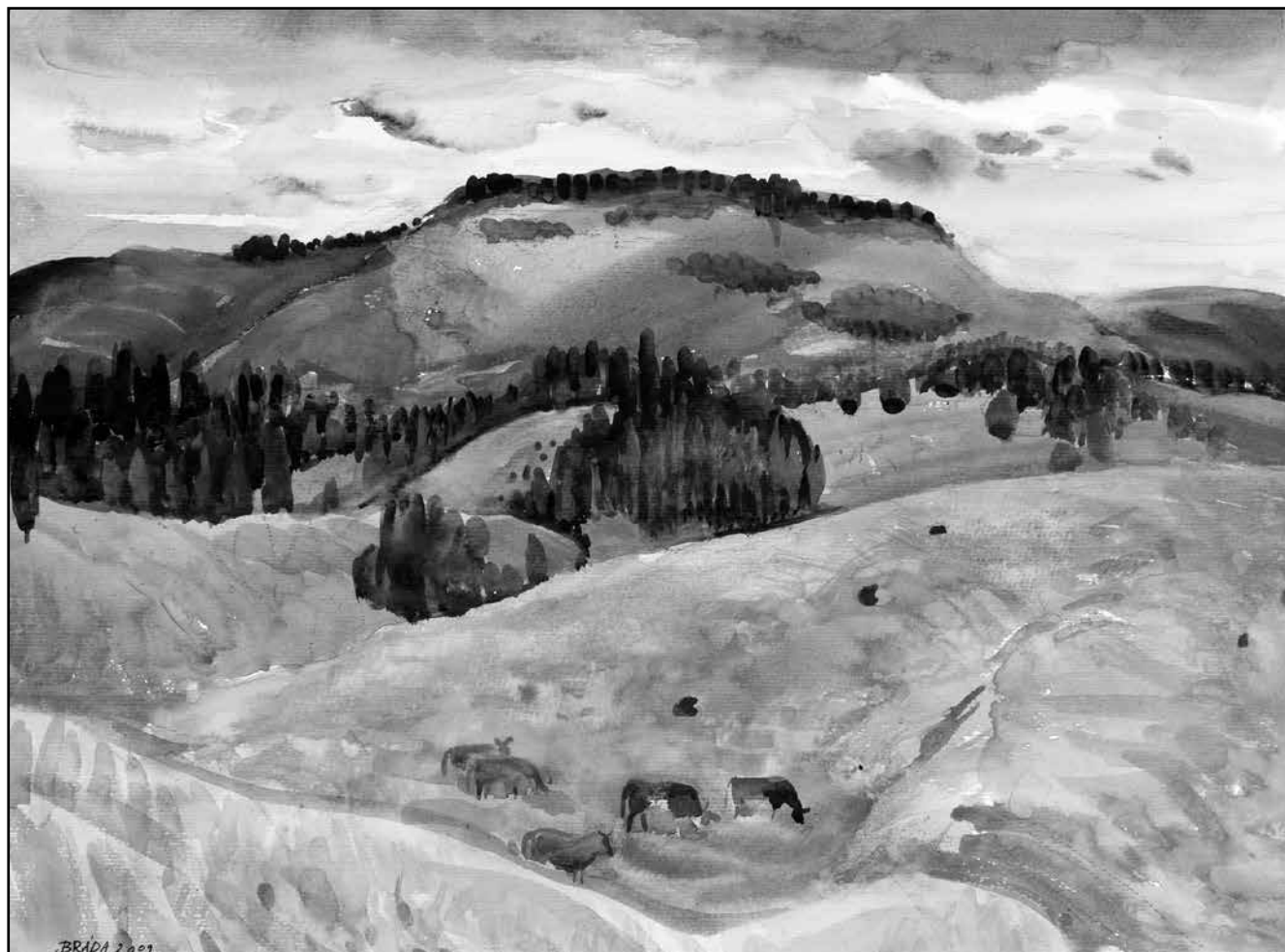
DA.

Fölöttem repül egy szárnyas ló,
 nekem lábaim rogyanóban,
 vonszolnak testüregig porban.
 Kaptat velem Trójai Faló,
 én leszállani már nem merek,
 fognak kék sodronyú visszerek.
 Lent üvöltnek éhes farkasok,
 visszavonítani hangom rekedt,
 kurtán, furcsán elbánnak velem.
 Futni nem tudok, nem akarok,
 sarkamban lihegnek, fönt sasok.
 Ki az, ki innen kikecmereg?
 Élek még, vagy már halott vagyok?

Ha kapnék egy szabályos mankót,
 amit nem verslábakra szabnók
 gyors, magyar invalidus volnék,
 érdemérmek tükrében ottlét
 fénylene, majd látszik, felbukom
 (lám a hősi halált is unom).

Elöttem fehér fátyolhalom
 gubancban: lelőtt órangyalom,
 egy csomóban nyugoszik velem,
 oda az egyetlen védelem.
 Összeraknálak, segít újra,
 lelkemet átadva, beléd fújva?
 Röpiés turulhatáron túlra,
 tanulja, mit tegyen lényegem.
 Velem az alapnégy lételem,
 vigyenek el egy új nagy útra,
 feküdjek mezőn, ázzak újra,
 rothadjak konok megújulva,
 hadd hihessem, vagyok megint még,
 nem ez lesz a végzetem sírja,
 remélve hóval kezelt húsom
 kitarat, nem vesz reményt, nem búsong,
 kiböjtöli, ha jó a csíra.

Pomáz, 2015. július 4.

Izvara